

Arrest

nr. 236 970 van 16 juni 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 6 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2020 houdende niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE BLOCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, diende op 25 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in, in België.

De verzoekende partij heeft een beschermingsstatuut verkregen in Griekenland en is in het bezit van een geldige verblijfskaart voor Griekenland.

Op 27 januari 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming omdat de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Deze beslissing werd aan de verzoekende partij bij aangetekende brief van 29 januari 2020 ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Deir-Ez-Zor. U bent Koerdische van origine. Tot 2011 zou u in Deir-Ez-Zor hebben gewoond. Bij een bombardement op uw woning zou uw moeder zijn omgekomen. Daarop zou u met uw familie zijn gevlucht naar Qamishli. Toen de situatie ook daar gevaarlijk werd, vluchtte u naar Turkije. In Turkije verbleef u tot ongeveer september 2017. U huwde in Turkije ook met uw man. In 2017 vluchtte uit Turkije met de intentie om een verzoek om internationale bescherming te doen in West-Europa.

Het was echter onmogelijk om verder te reizen zonder dat u in Griekenland een verzoek om internationale bescherming indiende. Na een heel aantal maanden werd er een positieve beslissing genomen over uw verzoek om internationale bescherming. U verklaart de subsidiaire beschermingsstatus te hebben ontvangen en ook een reisdocument te hebben gekregen.

U verklaart verder dat u niet meer in de u toegewezen woning kon blijven in Griekenland en uw woning diende te verlaten. Daar u de medische zorgen in Griekenland onvoldoende vond, u geen financiële steun meer kreeg van de overheid en u zich onveilig voelde in Griekenland, besloot u verder te reizen naar België. U verklaart immers dat u altijd al de intentie had gehad om verder te reizen.

U stelt bovendien dat de steun en bescherming in Griekenland niet adequaat is. U zou niet in de mogelijkheid zijn geweest om de Griekse taal te leren. Wat betreft gezondheidszorg, verklaart u dat deze niet afdoende is. U zou tevens getuige zijn geweest van vechtpartijen en zou zelfs iemand hebben zien vermoorden. De politie zou weinig gedaan hebben om het geweld in te dijken. Meer nog, bij uw aankomst in Griekenland, zou uw man door de Griekse politie zijn geslagen.

Op 25 november 2019 deed u in België een verzoek om internationale bescherming. Uw broer, die in Griekenland een beschermingsstatuut zou hebben, alsook uw man en uw vader, die in Griekenland nog in de asielpprocedure zitten, zouden nog steeds verblijven in Griekenland.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende stukken neer : uw Syrische identiteitskaart uitgereikt op 19 november 2005, uw identiteitsdocument alsook dat van uw dochter uit Turkije, een brief van het UNHCR waarin staat dat u uw woning in Griekenland zou moeten verlaten omdat u een beschermingsstatus had gekregen, het vaccinatieschema van uw dochter en een vaccinatieboekje van uw zoon.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratieve dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk bevonden.

Op basis van uw verklaringen en van de documenten in uw administratieve dossier blijkt dat u internationale bescherming heeft gekregen in Griekenland (persoonlijk onderhoud p.6 en vraag 22 DVZ p.10).

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. In het bijzonder verklaart u dat u in Griekenland na het verkrijgen van een statuut op een gegeven moment uw woning moest verlaten en u geen leefloon meer zou krijgen (persoonlijk onderhoud CGVS, p.4). U zou ook niet voldoende financiële middelen hebben om in uw onderdak te voorzien. Daarnaast haalt u ook aan dat de medische zorg niet goed was en u zou de taal niet beheersen waardoor u niet aan werk zou geraken (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4, 7-8).

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn beperkte verspreiding Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de subsidiaire beschermingsstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Wat betreft uw verklaringen over uw verblijf in Griekenland kon u niet aannemelijk maken dat uw levensomstandigheden aldaar zodanig ondermaats zouden zijn dat er dient gewag gemaakt te worden van een onmenselijke of vernederende levensstandaard. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u acht maanden in een u toegewezen woning kon verblijven en dat u de negende maand deze woning had moeten verlaten. Tot die tijd had u ook een leefloon (persoonlijk onderhoud CGVS p.7) U werd op de hoogte gebracht dat u op een gegeven ogenblik uw woning moest verlaten. Dit bewijst niet dat u in Griekenland aan uw lot zou worden overgelaten. Uit het door u meegebrachte document blijkt immers dat u weliswaar uw woning moest verlaten, maar dat u nog voor drie maanden financiële steun kreeg na het verlaten van de woning. Bovendien staat ook vermeld dat u in aanmerking kan komen voor een ander steunprogramma als u deze woning op de aangegeven datum zou verlaten (persoonlijk onderhoud, p.5).

U verklaart verder dat uw man wel werkt zoekt, maar geen kan vinden omdat hij de taal niet beheerst (persoonlijk onderhoud CGVS, p.5). U stelde verder ook dat er niet voldoende werk is in Griekenland (persoonlijk onderhoud CGVS p. 7). Dat u geen taallessen kon volgen, herhaalt u verschillende keren. Dat u dit niet zou krijgen, is een blote bewering die u niet staft met concrete elementen (persoonlijk onderhoud CGVS p.7). Eerder verklaarde u immers dat u wel informeerde naar taallessen, maar dat u moest wachten (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5)

Het feit dat u verschillende malen herhaalt dat het nooit uw bedoeling was om in Griekenland te blijven, dat het vanaf het begin de bedoeling was om door te reizen en dat u asiel aanvraag in Griekenland omdat u anders geen woning zou krijgen (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4,6,8), toont aan dat u niet de intentie had om inspanningen te leveren om een bestaan op te bouwen in Griekenland.

U verklaart verder dat u geen of onvoldoende medische verzorging genoot in Griekenland (persoonlijk onderhoud CGVS, p.3, 7-8). Dat er een verschil in medische verzorging in verschillende lidstaten is geen argument om te spreken van inadequate gezondheidszorg. Zo verklaart u dat de medische zorg niet goed is, dat u bijna werd weggestuurd toen u voor de bevalling in het ziekenhuis kwam, maar uiteindelijk mocht blijven omdat er sprake was van een noodsituatie (persoonlijk onderhoud, p. 3). U kon dus uiteindelijk wel terecht om geholpen te worden. Soms stelt u dat er 'geen medische zorg is' (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8), terwijl u later aanhaalt dat 'je lang moet wachten voor je medische zorgen krijgt' (persoonlijk onderhoud CGVS, p.7). Uit uw verklaringen blijkt dus wel degelijk dat u toegang had tot de medische diensten.

U maakte daarnaast nog melding van de slechte veiligheidssituatie in Griekenland, maar uit uw verklaringen blijkt dat u zelf stelt dat u in Griekenland niets zou vrezen bij een eventuele terugkeer (vragenlijst CGVS 4). U stelde ook tijdens uw persoonlijk onderhoud persoonlijk geen veiligheidsproblemen te hebben gehad in Griekenland (persoonlijk onderhoud p. 7). U verwijst wel naar een algemeen onveiligheidsgevoel, het feit dat er moorden en diefstallen zijn in Griekenland en het feit dat uw man ooit door de politie zou zijn geslagen (persoonlijk onderhoud, p. 7-8). Uw verklaringen over deze problemen zijn algemeen en ook het door u persoonlijk meegemaakte incident lijkt een geïsoleerd voorval te zijn geweest. Er zijn bovendien geen redenen om aan te nemen dat u zich in de onmogelijkheid zou bevinden om bescherming bij de Griekse autoriteiten te vragen, mocht dit nodig zijn.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

De documenten die u neerlegde ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming kunnen uw aanvraag niet in positieve zin wijzigen. Zij bevestigen immer gewoon uw identiteit, die hier niet ter discussie staat. Verder legt u documenten neer over uw verblijf in Griekenland. De documenten van het UNHCR geven bijkomende uitleg over de procedure en uw rechten. Verder legt u documenten neer met het vaccinatieschema voor uw dochter en zoon, wat aantoonde dat uw kinderen medisch werden opgevolgd in Griekenland.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister tevens op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Syrië, het door u genoemd land van herkomst, vermits u in Griekenland over de vluchtelingenstatus beschikt.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 51/8 en 57/6, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het handvest), van artikel 13 van de richtlijn 2003/9 EG van de raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod van willekeur.

De verzoekende partij betwist dat Griekenland een veilig land zou zijn voor haar. Ze betwist de stelling van de commissaris-generaal als zou er voor haar geen enkel probleem zijn met betrekking tot de door haar aangekaarte problematiek in Griekenland.

Verder stelt ze dat ze een psychologisch trauma heeft en dat ze adequate psychologische opvolging nodig heeft. Zij stelt dat er in Griekenland geen toegang is tot medische zorgverstrekking. Ze stelt dat zij als mama van twee kleine kindjes slechts beperkte mogelijkheden heeft op de Griekse arbeidsmarkt. Ze stipt ook aan dat er geen sprake is van ordehandhaving. De ordehandhavers verzaken simpelweg aan adequate interventies. Tot slot stelt zij dat haar beschermingsstatus vervallen zou kunnen zijn en zij niet meer in het bezit is van een fysieke “*residence permit*”. Als moeder van twee zeer jonge kinderen is zij ook bijzonder kwetsbaar.

Vervolgens verwijst ze naar algemene rapporten over de situatie in Griekenland om aan te tonen dat de beschermingsstatus niets meer is dan een lege doos. Ze concludeert dat Griekenland kampt met structurele tekortkomingen en dat in die omstandigheden de overdracht naar Griekenland een inbreuk zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM

2.2 De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend. Noch uit deze bepaling, noch uit artikel 33, § 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 van het Europese Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), waarvan artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet de omzetting naar nationaal recht vormt, volgt dat – voor zover aan deze voorwaarde is voldaan – de commissaris-generaal gehouden zou zijn om tot andere verificaties over te gaan.

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, 3° van de vreemdelingenwet stelt nog het volgende:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om

internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoekende partij geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een ander land internationale bescherming geniet.

Zulks geldt in voorliggend geval, dat betrekking heeft op een situatie waarin de verzoekende partij internationale bescherming geniet in een EU-lidstaat, *in casu* Griekenland.

In de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij immers niet-ontvankelijk verklaard omdat (i) zij geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland, en (ii) haar basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en haar levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een beschermingsstatus geniet in Griekenland (adm. doss., map landeninformatie, notities persoonlijk onderhoud 16 januari 2020, p.3 en 4).

De verzoekende partij betwist dit niet in haar verzoekschrift. De verzoekende partij stelt wel dat het niet zeker is dat ze momenteel nog steeds over een beschermingsstatus zou genieten en dat ze niet in het bezit is van een verblijfstitel.

De bestreden beslissing motiveert wat volgt:

“Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).”

De Raad onderstreept dat er een onderscheid gemaakt dient te worden tussen de beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Zulk een onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de

Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd, cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn. De verzoekende partij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Aangezien de commissaris-generaal terecht stelt dat de geldigheid van de beschermingsstatus niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er op dat de verzoekende partij niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat haar verblijfsvergunning die verband houdt met haar status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen.

In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat de verzoekende partij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat de verzoekende partij er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de status van de verzoekende partij een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van de verzoekende partij er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan de verzoekende partij toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU lidstaat verleend werd, *in casu* Griekenland, te weerleggen. Dit kan de verzoekende partij slechts, door concreet aan te tonen dat de door Griekenland geboden bescherming, niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor de terugkeer van de verzoekende partij naar Griekenland tot gevolg heeft dat zij vanwege haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer de verzoekende partij niet in staat is om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte en haar in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 90 e.v.).

Bovendien dient te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg of huisvesting in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die

internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van de verzoekende partij in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland verleend werd, te weerleggen.

In voorliggend geval blijkt, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, dat de verzoekende partij niet aantoonde dat de bescherming die haar in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat de verzoekende partij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

De bestreden beslissing duidt op pertinente en correcte wijze het volgende aan:

"In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u ten eerste uw levensomstandigheden in Griekenland gelden, namelijk het gebrek aan werkmogelijkheden, huiszorg en medische zorg (CGVS, pg. 8).

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de vluchtelingenstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten."

Er dient vooreerst vastgesteld te worden dat de verzoekende partij geen enkele poging onderneemt om de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontcrachten.

De verzoekende partij betwist dat Griekenland een veilig land zou zijn voor haar. Ze betwist de stelling van de commissaris-generaal als zou er voor haar geen enkel probleem zijn met betrekking tot de door haar aangekaarte problematiek in Griekenland.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende gemotiveerd:

“U maakte daarnaast nog melding van de slechte veiligheidssituatie in Griekenland, maar uit uw verklaringen blijkt dat u zelf stelt dat u in Griekenland niets zou vrezen bij een eventuele terugkeer (vragenlijst CGVS 4). U stelde ook tijdens uw persoonlijk onderhoud persoonlijk geen veiligheidsproblemen te hebben gehad in Griekenland (persoonlijk onderhoud p. 7). U verwijst wel naar een algemeen onveiligheidsgevoel, het feit dat er moorden en diefstallen zijn in Griekenland en het feit dat uw man ooit door de politie zou zijn geslagen (persoonlijk onderhoud, p. 7-8). Uw verklaringen over deze problemen zijn algemeen en ook het door u persoonlijk meegemaakte incident lijkt een geïsoleerd voorval te zijn geweest. Er zijn bovendien geen redenen om aan te nemen dat u zich in de onmogelijkheid zou bevinden om bescherming bij de Griekse autoriteiten te vragen, mocht dit nodig zijn.”

De verzoekende partij is het niet eens met de gedane vaststellingen maar brengt niet het minste begin van bewijs aan ter staving van haar relaas. Zoals reeds werd vastgesteld door de commissaris-generaal lijkt het door haar persoonlijk meegemaakte incident een geïsoleerd voorval te zijn. Ze toont op geen enkele wijze aan dat zij werkelijk naar de politie is gestapt, noch dat de politie zou weigeren om bijstand te verlenen. Door louter te stellen dat ze niet akkoord is met de bevindingen van de commissaris-generaal toont de verzoekende partij op geen enkele wijze aan dat deze vaststellingen foutief zijn.

Wat betreft de nood aan medische opvolging gaat de verzoekende partij geheel voorbij aan de vaststellingen gemaakt door de commissaris-generaal. In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld:

“U verklaart verder dat u geen of onvoldoende medische verzorging genoot in Griekenland (persoonlijk onderhoud CGVS, p.3, 7-8). Dat er een verschil in medische verzorging in verschillende lidstaten is geen argument om te spreken van inadequate gezondheidszorg. Zo verklaart u dat de medische zorg niet goed is, dat u bijna werd weggestuurd toen u voor de bevalling in het ziekenhuis kwam, maar uiteindelijk mocht blijven omdat er sprake was van een noodsituatie (persoonlijk onderhoud, p. 3). U kon dus uiteindelijk wel terecht om geholpen te worden. Soms stelt u dat er ‘geen medische zorg is’ (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8), terwijl u later aanhaalt dat ‘je lang moet wachten voor je medische zorgen krijgt’ (persoonlijk onderhoud CGVS, p.7). Uit uw verklaringen blijkt dus wel degelijk dat u toegang had tot de medische diensten.”

Ook dit wordt niet weerlegd door de verzoekende partij. Haar betoog dat er geen toegang zou zijn tot de medische zorg kan aldus niet worden gevolgd.

Waar verzoekende partij thans in haar verzoekschrift stelt dat zij omwille van een psychologisch trauma nood heeft aan adequate psychologische opvolging, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij dit nooit als reden heeft opgegeven waarom zij Griekenland zou hebben verlaten. Zij wees vooral op haar onveiligheidsgevoel en haar medische problematiek.

Verder motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing nog het volgende:

“Wat betreft uw verklaringen over uw verblijf in Griekenland kon u niet aannemelijk maken dat uw levensomstandigheden aldaar zodanig ondermaats zouden zijn dat er dient gewag gemaakt te worden van een onmenselijke of vernederende levensstandaard. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u acht maanden in een u toegewezen woning kon verblijven en dat u de negende maand deze woning had moeten verlaten. Tot die tijd had u ook een leefloon (persoonlijk onderhoud CGVS p.7) U werd op de hoogte gebracht dat u op een gegeven ogenblik uw woning moest verlaten. Dit bewijst niet dat u in Griekenland aan uw lot zou worden overgelaten. Uit het door u meegebrachte document blijkt immers dat u weliswaar uw woning moest verlaten, maar dat u nog voor drie maanden financiële steun kreeg na het verlaten van de woning. Bovendien staat ook vermeld dat u in aanmerking kan komen voor een ander steunprogramma als u deze woning op de aangegeven datum zou verlaten (persoonlijk onderhoud, p.5).

U verklaart verder dat uw man wel werkt zoekt, maar geen kan vinden omdat hij de taal niet beheerst (persoonlijk onderhoud CGVS, p.5). U stelde verder ook dat er niet voldoende werk is in Griekenland

(persoonlijk onderhoud CGVS p. 7). Dat u geen taallessen kon volgen, herhaalt u verschillende keren. Dat u dit niet zou krijgen, is een blote bewering die u niet staft met concrete elementen (persoonlijk onderhoud CGVS p.7). Eerder verklaarde u immers dat u wel informeerde naar taallessen, maar dat u moest wachten (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5)

Het feit dat u verschillende malen herhaalt dat het nooit uw bedoeling was om in Griekenland te blijven, dat het vanaf het begin de bedoeling was om door te reizen en dat u asiel aanvraag in Griekenland omdat u anders geen woning zou krijgen (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4,6,8), toont aan dat u niet de intentie had om inspanningen te leveren om een bestaan op te bouwen in Griekenland."

Door louter te stellen dat de Griekse arbeidsmarkt actueel beperkte mogelijkheden inhoudt, maakt zij niet aannemelijk dat het voor haar onmogelijk is om werk te vinden.

Gezien de persoonlijke verklaringen van de verzoekende partij is de Raad van oordeel dat zij niet aannemelijk maakt dat zij in Griekenland geen aanspraak kan maken op de rechten die haar toekomen, noch toont zij aan dat zij dat er in haar hoofd in Griekenland sprake was van mensonwaardige omstandigheden.

De verzoekende partij kan derhalve niet in alle redelijkheid stellen dat er in haar hoofd sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Zij maakt immers op geen enkele wijze aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar Griekenland, niet over de nodige rechten zal kunnen beschikken. De verzoekende partij toont niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien heeft de verzoekende partij evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat zij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

De verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat de verzoekende partij de kans kreeg om haar vluchtmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en haar beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek of hij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie en of deze bescherming nog actueel en toereikend is. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

In zoverre de verzoekende partij meent dat haar de vluchtelingenstatus dient te worden verleend of minstens de subsidiaire beschermingsstatus, benadrukt de Raad te dezen dat uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij in Griekenland reeds internationale bescherming geniet.

Voorts blijkt uit het voorgaande dat de verzoekende partij geen elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland. In de bestreden beslissing wordt in dit verband nog terecht vastgesteld als volgt:

“Ik vestig de aandacht van de Minister tevens op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Syrië, het door u genoemde land van herkomst, vermits u in Griekenland over de vluchtelingenstatus beschikt.”

De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig verwijzen naar de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, nu zij reeds over een internationale beschermingsstatus beschikt.

Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande.

Wat betreft de aangevoerde schendingen van de artikelen 48/6 en 51/8 van de vreemdelingenwet en van artikel 41 van het Handvest laat zij na uiteen te zetten waaruit deze schendingen zouden kunnen worden afgeleid. Dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

Het door de verzoekende partij aangevoerde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend twintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN